

ljajo, na priliko: „wir Deutsche“, „Gross-Deutschland“, „die deutsche Nation“ itd. itd., naj ne bodo tako nečedno natolcljivi, da bi poštene in Avstriji zveste Slovane precej s panslavizmom pitali, ako se kje o naši narodnosti spregovorí. Tako nespametno natolcevanje bratovski narod draži in se s prijaznostjo ne strinja, ampak jo razdira.

Kdor koli tedaj Avstriji dobro hoče, kdor svojo avstrijsko domovino ljubi, naj tišči na to, da vsi avstrijski narodi v ljubezni živé, naj mu bo toraj ležeče na pravicah vseh narodov: to je podpora za Avstrijo, ker le samo od tod vstaja zaupanje in prijaznost. Tujci v naši deželi naj nikar domačinov naših po nemških časnikih ne objedajo in ne obrekujejo, ker s tem bo razdraženost zmiraj večja; domači pa naj zaupajo v postavo in svojo pravično reč ter tudi to pomnijo, da vsaka dobra reč le po stopinjah gré, predno v pravo ravnomerje pride“.

Zabavne stvari.

Preparandistka „po današnji módi“.

Mati:

Hud krč mi šinil z nova je v rokó —
Ker še prerano tebi v šolo iti,
Pomêti, ljuba Lizka, mi izbó,
Danès ne morem s postlje se geniti.

Hči:

Francoske še naloge jaz
Današnje nisem završila.
Kaj mislite, svoj dragi čas
Z metló naj v rôki bi gubila?!

Mati:

Ne jêzi se mi o besedah téh,
Zmamíla bolečina me hudó je.
A če v francoskem dober je uspéh,
Povej, deklè, s slovenščino kakó je?

Hči:

Slovenščina? Kaj meni mar!
Ta jezik je samó za kmeta,
A nam predolgočasna stvar,
Ker nismo „kmétiska dekleta“.

Mati:

Sramúj se, da takó mi govoriš! —
Vendar, opoludné vsaj skuhaš juho?
In glej, da je preveč ne osoliš,
Otrébi tudi snažno mi prikuho!

Hči:

Jaz in kuhálnica?! Ha, ha!
Kdo bode mesto mene risal?
Kje fizika je, algebra?
Kdo druge bi naloge pisal?

O slovstvu nemškem še imam
Izpitni pisati sestavek,
Kje glava mi stojí, ne znam;
Zamé ni kuhinjski opravek!

Me „hčere učenósti“ smo,
Zató Vas prosim, mir mi dajte,
V preóstri vse dolžnosti smo;
Po môči Vi si pomagajte! —

* * *

In vendar, gospodične te „rezné“,
Če le se dá, najrajše se — možé!
A kdor je kdaj katero v zákon vzel,
Ubožec bil ni žive dní vesel! —
Kjer žena riše, brenka na klavir,
Tam v hiši beda in neznan je mir.
Šivanka in kuhálnica: to bodi
Poštenim ženam prva skrb povsodi! —

Skorpijon.

„Deutsche Gründlichkeit.“

Nemškutarji, ki zaklade kulture le pri Nemcih iščejo, pri vsaki priliki povdarjajo „deutsche Gründlichkeit“, to je „nemško temeljitost“. Dokaz take temeljitosti smo našli te dni v časniku „Neue illustrierte Zeitung“, ki je prinesel nekoliko slik kranjskih gorajskih krajev in jih popisuje. Mi smo sicer zanimivemu časniku za to hvaležni.

Al krajepisec se loti tudi razlaganja: „od kodi izvira ime našega Bohinja, katerega Nemci imenujejo „Wochein“? Kaj mislite, kako je „nemška temeljitost“ navedenega krajepisca razložila izvir imena „Wochein“? Ker se mu še sanjalo ni, da ima ta naš lepi slovenski kraj tudi slovensko ime „Bohinj“ je svojim bralcem ime „Wochein“ razložil v to, da je sestavljeno iz „Wo ein“?

Nemški „gründlicharji“ niso še s tem zadovoljni, da so nam toliko krajnih imen s svojimi predstavami popačili, „Sinjo Gorico“ v „Schweinsbüchel“ prekrstili itd., celó na etimologijo naših krajev se zdaj spravljajo svetu razodevaje — „deutsche Gründlichkeit“.

Ozir po svetu.

Ljudojedci.

Marsikdo je uže slišal „o pasjeglavcih“, „peslajnarjih“ itd., o katerih stare pravljice govore, da so ljudi jedli in lajali kakor psi, predno so mogli spregovoriti. To pominja na ljudojedce ali človekojedce, o katerih bodi tu nekaj povedano.*)

Antropologi (učenjaki, ki se pečajo z zgodovino človeških rodov in plemen) — piše dr. Joly — so zdaj uže skoro vsi ene misli o tem, da so bili prvi prebivalci Evrope večidel ljudje, ki so človeško meso jedli. Še zdaj se nahajajo v Polineziji, Novi Holandiji, Avstraliji, po Sundskih otokih, na Sumatri, v srednji in južni Afriki, celó še po nekaterih krajih Indije in Amerike narodi, ki jedó človeško mesó. Ti narodi so po svojih šegah, svojem orožju i. dr. še prav podobni starodavnim prazgodovinskim narodom, ki so pred nami po zemlji hodili in o katerih pogosto sled nahajamo. To je bilo z: ano tudi zgodovinarjem starega veka; saj trdita Strabo in Plinij, da so Germani in Kelti bili pravi kanibali (ljudojedci).

Da je to res, potrjujejo dejanski dokazi.

Po Francoskem in v Belgiji izkopavajo namreč človeške kosti, ki so kolikor toliko ožgane ali razklane; razklali so jih najbrže zato, da so dobili ž njih muzeg, ki je bil takrat zeló cenjena jed. „Nekatere teh kosti“ — pravi dr. Joly — „kažejo tudi velike praske, ki prihajajo gotovo od glodanja človeških zob.“

Drug francosk učenjak, prof. Marion, je zapazil ravno to in med sežganimi ostanki oglja našel kosti, ki so bile tudi nekaj ožgane in presekané. Kostí bile so od otrók ali na pol odraščenih ljudi.

*) Po članku A. E. Badaire-a v „Parlam.“